

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JACQUES NORMAND

IBANA

— Ήμουν τριάντα χρόνων, την εποχή που είχα πάει στο Βουκουρέστι για να κανονίσω μία κληρονομική μας υπόθεση. Όταν έφθισα εκεί, είχα ό,τι χρειαζόταν για να περάσω ζωή χαρισάμενη. Νεάτα, χρήμα άφθονο, όρεξη για γλέντι και την επιβλητική ιδιότητα που το ξένου μεγαλοεπιχειρηματίου.

Ριχτήκα λοιπόν με την καρδιά μου στις διασκέδασεις και σε μία βδομάδα μέσα είχα κατακτήσει όλα τα χαμπάρε του Βουκουρεστίου. Ήσυχον ενθουσιασμένος και λογαριάζα να παρατείνω τη διαμονή μου σ' αυτή την πόλη, δύο-τρεις μήνες. Τι να σάς πω; Λες κ' έχει μαγνήτη αυτό το Βουκουρέστι. Το αγαπάς και δεν μπορείς να ξεκολλήσης απ' αυτό...

Αμα πέσαμε κανένας μήνας είδα, ότι τα λεφτά που είχα πάρει μαζί μου άρχισαν να σώνονται. Σκέφτηκα τότε τη δουλειά, για την οποία είχα κάνει αυτό το ταξίδι κ' ένα πρωί αποφάσισα να πάω να βρω το συμβολαιογράφο που είχε τα κληρονομικά μας έγγραφα. Όταν πήγα στο γραφείο του είδα μία νέα γυναίκα καθισμένη στον πέτσινο καναπέ. Το χλωμό της πρόσωπο είχε μία πονεμένη έκφραση και τα μεγάλα της άμυγδαλωτά μάτια μου φάνηκαν σαν κλαμένα.

— Με συγχωρείτε, είπα, κ' έκανα μόνον ελαφρή απόλλωλη. Περω άργότερα.

— Παρακαλώ! παρακαλώ, μου φώναξε ό συμβολαιογράφος. Ή κυρία είναι η κόρη μου. Περάστε να σάς συνήσω.

— Ίβανα, παιδί μου, είπε συγχρόνως στην νέα, είναι ό κ. Ντυράν που σου έλεγα, ότι περιμενω. Ή μοναχοκόρη μου κ. Ντυράν, ή κ. Μαρέσκο.

— Χαίρο πολύ, κύριε, είπεν ή Ίβανα με πένθυμη φωνή και ευγενικό χαμόγελο. Και άπλωσε με νωχέλεια το μικρό της χέρι.

— Είμαι ευτυχής που σάς γνωρίζω, της αποκρίθηκα και τότεγα ειλικρινώς αυτό, γιατί ήμουν πάντα θαυμαστής των γυναικών κ' ήταν πάντα μία μένα μεγάλη ευτυχία να γνωρίζω μιά γυναίκα κυρίως. Έσχενα μάλιστα και της φίλημα το χέρι, που ή Ίβανα τό ύψωσε άρρα με χάρη ως τα χείλη μου.

— Τι όμορφα που είναι ή πατιόδα σας, έπρόσθεσα για να την κομψοποιήσω, αλλά έκρινη δέ μωδώςε καμιάν άπάντησης. Περιορίσθηκα νά με κοιτάξω κατάματα, χαμυγέλασε έλαφρά κ' έσηκώθηκε.

— Σας άφηνω μόνους, είπε στον πατέρα της. Λέτε στον κύριο νάρθη αύριο σπίτι, άν του κάνη εύχριστήτσι, να πάρουμε ένα τσάι.

— Σας εύχριστώ πολύ, έπευσα να πώ. Θά έπωφεληθώ αυτής της καλωσύνης σας.

— Όρεβονόρ, λοιπόν, είπεν. Και με μιά έλαφρή κλίση της κεφαλής της, έφυγε άρρα με στερεό και μεγαλοπρεπές βάδισμα.

Περίεργο πράγμα! Ή θέα αυτής της γυναίκας, τό μελαγχολικό της ύψος, ή άργές ρυθμικές κινήσεις της, ή άριστοκρατική εμφάνισή της και ποδ παντός τα μάτια της που ήσαν όγρά σαν από πρόσ-

φατα δάκρυα, μου είχαν φέρει μιά παράξενη συγκίνηση, μου είχαν άφηρει μιάν έντύπωση σαν από τό πέρασμα ενός θελκτικωτάτου όράματος. Είχα γνωρίσει καλά και έξ άπαλόν όνύχων τίς γυναίκες και κάθε άλλο ήταν παρά έπιρροής σε κεραυνόβολα πλήγματα ή έλαφριά και άστατη καρδιά μου. Άλλά ή γυναίκα αυτή δέν έξωσ τί μου έλεγε μέσα μου, ότι θά έπαίξε κάποιον ρόλο σημαντικό στην ζωή μου...

Με τό συμβολαιογράφο τελειώσαμε γρήγορα την υπόθεσή μας. Ήταν είδοποιημένος από καιρό κ' είχε φροντίσει να τά έχη όλα έτοιμα. Αύθημερόν εισέπραξε σωστής όχτακόσιες χιλιάδες λέι και συχώρεσα κείνη την ήμερα πολλές φορές την ψυχή του μακαρίτη του θείου μου, που είχε την ευγένεια να στερηται εκείνος για να γλεντούν τ' άνήψια του.

Τό άπόγευμα στις πέντε της άλλης μέρας βρισκόμουν στη Γαλέα Βιτόρια 36, όπου έμενε ό συμβολαιογράφος με την κόρη του και τό γαμπρό του. Ή κυρία Μαρέσκο με μιάν έκτακτη κατακόκκινη ρομπά με έπεδέχθη με μεγάλην ευγένεια και με ώδήγησε σ' ένα σαλόνι που ήταν έπιλωμένο με άφάνταστο γούστο και πολυτέλεια. Εκείνο που σου χτυπούσε όμώσως στά μάτια ήταν ένα τελώριο κάδρο από μαόνι άπέναντι στην πόρτα. Παρίστανε ένα ψηλό και χονδρό άνδρα, καμιά πενήνταριά χρόνων, με άσπρα μουστάκια και φαβορίτες.

— Ό άντρας μου, είπε ή Ίβανα ένώ έσέβριζε τό τσάι και πρόσθεσε πως νυτούσα με περιέρχεται τό κάδρο. Λείπει τώρα. Έχει πάει στη Σόφια. Τόν περιμένουμε σε λίγες ήμέρες.

Τα μάτια μου είχαν άνοιξει με άπορία κ' έβλεπαν τότε την Ίβανα, τότε τό κάδρο. Νά πάρη ή όργη συλλογισμών. Τόσο μικρούλα κ' έχει τόσο γέρο άντρα. Δέ

βάσιζα μάλιστα και στο τέλος έξενυγε μιά άρρεπής ερώτησις:

— Ό άντρας σας; Μά καλά πόσων χρόνων είσθε;

Είδα τό όνειροπόλο της μάτια να κορφώνονται άπάνω μου.

— Παίρνετε κονιάκ στο τσάι σας; μου άπάντησε.

Κατάλοβα τη γάφα μου, αλλά ήταν άρρα.

— Κονιάκ; Ναι βέβαια. Μεροί, είπα και κοκκίνισα.

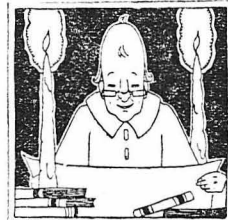
— Είσθε και σεις της γνώμης, ότι παίζει ρόλο ή ήλικία για να είναι ένας γάμος ευτυχής; με ώρτισε άξαφνα με ήλιβερό χαμόγελο. Κάθε άλλο περίμενα παρά αυτή την ερώτηση και προσπαθούσα να μαντεύσω ποιά άπάντησης θά την ικανοποιούσε καλλίτερα.

— Μά ή ευτυχία δέν έχει ήλικία! είπα γρήγορα ένθουσιασμένος για τη διαλωματία μου.

Φαίνεται πως έπεσα πάλι έξω. Γιατί την είδα να σουφρώνη τα χείλη της και ν' άπαντιό λίγο από-

Ήταν ό άντρας της.

τομα :

— 'Η εὐτυχία ὅχι δὲν ἔχει ἡλικία... 'Εχουν ὁμως οἱ ἄνθρωποι.
'Ο πατέρας τῆς πού μ' ἐλυπήθηκε μῆτε στὴ μέση νὰ μὲ βοή-
θησῃ.

— Μά, 'Ιβάνα, παιδί μου, ὁ κ. Ντυράν δὲ μπορεῖ νὰ ξέρῃ τίς
ἀλλόκοτες ἰδέες σου.

— Ξέρετε, γύρισε σὲ μένα καὶ εἶπε, ἡ κορούλα μου παντρεύτηκε
πολύ μικρὴ. Δεκάξη χρόνων. Τώρα εἶνε εἰκοσι. 'Ο ἄντρας τῆς εἶνε
ἡ ἀλήθεια πὼς εἶναι λίγο μεγαλύτερός της...

— Ναί...τριάντα χρόνια ! τὸν ἔκοψε μὲ πείσμα ἡ 'Ιβάνα.

— 'Οχι τριάντα. Μὴν εἶσαι ὑπερβολικὴ. Εἶνε εἰκοσι ἔξη χρόνια
μεγαλύτερός της. Αὐτὸ ὁμως δὲν σημαίνει ὅτι ἡ 'Ιβανούλα μου δὲν
εἶνε εὐτυχῆς. 'Ο καυμένος ὁ Μαρέσκο εἶνε τόσο καλός. Τὴ λα-
τρεῖ. Σὰν πατέρα.

— Σὰν πατέρα !... ξαναεἶπε καὶ ἡ 'Ιβάνα μελαγχολικά.

Σὲ λίγο ἐμείνανε μόνοι. 'Ο πατέρας τῆς 'Ιβάνας εἶχε κάποια
συνέντευξη σὰς ἔξη καὶ μὰς ἄφησε, ἀφοῦ μὲ προσκάλεσε γιὰ τὴ
μεθεπομένη στο δειπνο. Καθόμουν στο χαμηλὸ τούρκικο ντιβάνι
κ' εἶχα ἀπάναντι μου ἀκριβῶς τὴν 'Ιβάνα, πού εἶχε ξαπλωθεῖ μὲ
νωχέλεια σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Δὲν παίζειται κατὶ ; τῆς εἶπα καὶ τῆς ἔδειξα τὸ πιάνο.

— Τί θέλετε !

— 'Ο,τι σὰς ἀρέσει.

Σηκώθηκε ἀργὰ κάθισε στο πιάνο καὶ ἄρχισε
νὰ παίζει μιὰ σαλιῦξη ρωμάντσα τοῦ Τσαϊ-
κόφσκυ. Μὲ τί πάθος τὰ κρινένια δακτυλά της
ἐχάιδευαν τίς νότες ! Βρισκόμουν σὲ ἔκσταση. 'Η
χρυσάφενια αὐτῆς ὥρα τοῦ μαρτιάτικου δειπνοῦ,
ἡ ὑπέροχη αὐτῆς μουσική, ἡ δροσερὴ αὐτῆς γυ-
ναῖκα, τὰ πάντα, ἦσαν βαλμένα γιὰ νὰ γεν-
νηθῇ μεταξὺ μας ὁ ἔρωτας. 'Οταν τελείωσε ἡ
ρωμάντσα σηκώθηκε καὶ τὴν ἐπλησίασα.

— Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ, τῆς εἶπα, τίς εὐτυ-
χισμένες στιγμὲς πού μοῦ ἐχαρίσατε. Γύρισε καὶ
μὲ κύτταξε. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν πλημμυρισμένα
δάκρυα. Τῆς ἔπιασα τὸ χέρι. Ἐτρεμε...

— Κλαίτε ; τῇ ρώτησα γεμάτος συγκίνηση.
Τί ἔχετε ; Καὶ τῆς φίλησα πολλές φορές τὸ μι-
κρὸ χέρι πού εἶχε ἀφήσει μὲς' στο δικό μου,
χωρὶς καμμιὰ προσπάθεια νὰ τὸ ἀποσύρῃ.

— Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη, ἐπιθύρσιε.

— Τι φοβερὸ, τί ἄδικο, φώναξα, ἔξαλλος. Μὰ
γιατί ; Γιατί ;... 'Ετσι νέα, ἔτσι ὡραία πού εἰστε !

— Εἶνε βλιβερό αὐτὸ πού μοῦ συνέβη. 'Αλλὰ
ἔπρεπε...γιὰ νὰ σωθῇ ὁ πατέρας.

— Καλὰ, ἀλλὰ τώρα γιατί ἐξακολουθεῖτε νὰ
ζητε πλάι σ' ἓναν ἄνθρωπο πού δὲν ἀγαπᾷτε,
πού δὲν μπορεῖτε ν' ἀγαπᾷτε ;

— Ἐκλαίει τώρα μὲ λυγμούς. Δὲ θέλησα νὰ τα-
ράξω περισσότερο τὸν πόνο της καὶ τῆς ἐχάιδενα
σιωπηλὸς τὰ μαλλιά.

— Ἐμεσολάβησαν ἔτσι ἀρκετὰ λεπτά. 'Ιβαννα
γυροῖται τὰ κλαίμενα μάτια της ἀπάνω μου καὶ
μὲ ρωτᾷ :

— Πότε θὰ φύγετε ;

— Μὰ δὲν εἶνε ὥρισμένο. Μπορεῖ σὲ μιὰ βδομάδα, μπορεῖ
σ' ἓνα μῆνα.

— Ἐγὼ μὲ μιὰ μικρὴ σιωπῇ, καὶ ἀποτόμως μὲ μιὰ λάμψη σ' ὅλο
τῆς τὸ πρόσωπο :

— Μὲ παίρνετε μαζί σας ; μὲ ρώτησε.

Τί εἶπε ; 'Ακουσα καλά ; Νὰ τὴν πάρω μαζί μου ; Τί ἐννοοῦσε ;
Μαζί μου ; Ποῦ ; τῇ ρώτησα μὲ ἀπορία.

— Δὲ μὲ νοιάζει τὸ πού. Νὰ φύγω ἀπὸ δῶ, αὐτὸ μὲ φθάνει.

— Τί παιδί πού εἰστε ! τῆς ἀπάντησα.

Κατσούφισα, μού εἶπε. Σὰς μιλάω σοβαρά. Μὲ παίρνετε μαζί
σας ; Γιατί δὲν ἀπαντᾷτε !

— Δὲν ἀπαντῶ ; Πῶς δὲν ἀπαντῶ ; Τί ἐρώτησις, Θεέ μου.
Νὰ σὰς πάρω μαζί μου !...

— Ναί ! Δὲν θέλετε ;

— Τί λέτε ; θὰ μποροῦσα νὰ ὄνειρευτῶ μεγαλύτερη εὐτυχία ;
Τὸ προσωπάκι της ξαστέρωσε, ἀναστέναξε μὲ ἀνακούφιση καὶ
μού εἶπε :

— Δὲ θὰ σὰς ἐπιβαρύνω σὲ τίποτε. Νὰ φύγουμε ὁμως γρήγορα
γιατί φοβάμαι μήπως ἔρθῃ ὁ ἄντρας μου ἐνωρίτερα ἀπ' ὅτι τὸν
περιμένουμε. Δὲ μπορῶ πιά. 'Η ζωὴ μου ἔχει καταντήσει μαρτύ-
ριο... 'Ο Θεὸς σὰς ἔστειλε νὰ μὲ σώσετε. Ζῶ ἀδιάκοπα πλάι σ'
ἓνα πτώμα. Εἶμαι κ' ἐγὼ νέα, θέλω νὰ ζῇσω. Πάρτε με μαζί σας,

χωρὶς καμμιὰν ὑποχρέωσι. 'Εξω ἀπ' τῇ
Ρουμανία ἀν σὰς κουράζω ἀφήστε με...

Μὲ τί ταραχῇ, μὲ τί ἔξαψη μιλούσε !
Τὴν ἀγκάλιασα μὲ παραφορὰ καὶ τὴν
ἐφίλησα στο στόμα. Ἀφῆθηκε χωρὶς ἀν-
τίσταση στο χῶμα μου.

— Θὰ γίνῃ, χρυσή μου, ὅ,τι θές, τῆς
εἶπα.

Τόσο εὐκολὴ κατάκτηση δὲν εἶχα ξα-
νανάει. 'Η 'Ιβάνα ἦταν ἡ πιὸ ὡραία ρου-

μάνα πού ὑπῆρχε στὸν κόσμο. Σὲ λίγες μέρες ἐφύγαμε κρυφὰ
γιὰ τὸ Παρίσι. 'Η 'Ιβάνα ἦταν τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ. 'Ηταν σὰν παι-
δάκι πού τὸ πῆγαν πρώτη φορά στο θέατρο καὶ χαράνιζε μὲ τὸ
κάθε τι κ' ὅλο ἔκανε ὑφέσεις ἐρωτήσεις. Τὰ ἀδιάκοπα χρυσά-
λένια γέλοια της καὶ ἡ εὐτυχία πού ἔβλεπα ζωγραφισμένη στο
ἀγαπημένο προσωπάκι της, δὲ μ' ἄφησαν στιγμὴ νὰ σκεφθῶ τὴν
ἀπερισκεψία μου. 'Ημουν πάντα στὴ ζωὴ μου τόσο ἐπιπόλαιος !...

'Υστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες χρυσῆς ζωῆς στο Παρίσι, ἓνα μεση-
μέρι πού γυρίζαμε στο ξενοδοχεῖο μας, μὰς εἰδοποίησαν πὼς μὰς
περιμένει στο σαλόνι κάποιος κύριος. Αὐτὸ μὰς φάνηκε πολὺ πα-
ράξενο γιατί ἡ γνωριμία μας ἦταν μετρημένη καὶ μέσα σ' αὐτὲς
δὲν ὑπῆρχε κανεὶς πού νὰ μὰς ἐπισκεπτεται. Μὲ περιόργισε λοιπὸν
προχωρήσαμε στὴ σάλλα καὶ ἀναζητούσαμε τὸν ἐπισκέπτη μας,
ὅταν ἔξαφνα βλέπω τὴν 'Ιβάνα νὰ χλωμιάζῃ καὶ νὰ μὲ πιάνῃ ἀπὸ
τὸ μπράτσο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. 'Ακολουθῆσα ἀνήσυχος τὸ βλέμμα
της καὶ τὸ εἶδα καρφωμένο σ' ἓναν ἡλικιωμένο κύριο μὲ φαβορί-
τες. 'Ηταν ὁ ἄντρας τῆς.

Εἶχε μισογυρισμένες τίς πλάτες του καὶ διάβαζε κάποια ἐφη-
μερίδα. Κ' ἔτσι δὲν μὰς ἀντελήφθη.

Εἶπα γρήγορα στὴν 'Ιβάνα !

— Ἀνέβα στο δωμάτιό σου καὶ θὰ μιλήσω ἐγὼ μαζί του !

— Φοβάμαι ! Φοβάμαι νὰ σ' ἀφήσω μόνο.
Εἶναι ἱκανὸς νὰ...

Δὲν εἶχε ἀποτελειώσει τὴ φράση της, καὶ
ὁ Μαρέσκο γύρισε τὸ κεφάλι του κατὰ τὴν
πύρτα, μὰς εἶδε, σηκώθηκε καὶ ἐρχόταν πρὸς
τὸ μέρος μας. 'Ηταν ἀργὰ πιά νὰ φύγῃ ἡ
'Ιβάνα. Μείνανε ἀκίνητοι. 'Ο ἄντρας τῆς
'Ιβάνας ἐπλησίασε καὶ μ' ἓνα σατανικὸ φαρ-
μακευτικὸ χαμόγελο μὲς εἶπε ὑποκλιόμενος :

— Νὰ μὲ συγχωρεῖτε πολὺ πού ταράζω
τὴν εὐτυχία σας.

Σὰς παρακάλεω, πρόσθεσε ἀμέσως ἀπει-
νόμενος σὲ μένα, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ μιλήσω
μιὰ στιγμὴ ἰδιαιτέρως μὲ τὴν κυρία ;

— Φαντάζομαι, τοῦ εἶπα ψύχραιμα, ὅτι
μπορεῖτε νὰ πῆτε μπροστά μου ὅ,τι θέλετε
στὴ γυναῖκα μου.

— Στὴ γυναῖκα σας εἶπατε ; Τωρινὴν ἢ
μέλλουσαν ;

— Παντοτείνην !

— 'Ὅστε μοῦ ἀρνεῖσθε τὸ δικαίωμα νὰ
μιλήσω ἰδιαιτέρως στὴ γυναῖκα μου ;

— Τὸ δικαίωμα ;

— Φυσικά. Ἀφοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἡ
νόμιμη γυναῖκα μου.

— Τὸ μόνο δικαίωμα πού ἔχετε εἶνε νὰ
ζητήσετε τὸ διαζύγιό σας. 'Η γυναῖκα μου
εἶνε πρόθυμη νὰ σὰς τὸ δώσῃ.

— Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦρθα. 'Αλλὰ
ἔχω κατὶ νὰ τῆς πῶ ἰδιαιτέρως. Διάβολε,
δὲν εἶμαι ἀνθρωποφάγος. Τέσσερα χρόνια
πὺρ ἐξήσαμε παντρεμένοι δὲν εἶδεικα ποτὲ
τέτοιες διαθέσεις.

'Η φωνὴ του εἶχε γίνῃ τραχὺ καὶ ἔτρεμε.

— Πέτρο, ἔδωκε τέλος στὴ συζήτηση ἡ 'Ιβάνα, ἀφοῦ ἐπιμένει,
δὲν περᾷ. Περιμένε με ἐστὶν ἐδῶ. 'Ὅρσις ἀς μποῦμε ἐδῶ, εἶπε
στὸν ἄντρα της. Κ' ἔδειξε ἓνα μικρὸ γραφεῖο δεξιά στο βάθος.
'Εμπήκαν μέσα κ' ἡ πόρτα ἔκλεισε. Ἐγὼ περίμενα στὴ σάλλα νευ-
ριασμένος καὶ γιὰ πρώτη φορά τότε μοῦ ἦρθαν καλὰ στο νοῦ ὅλες
ἡ συνέπειες ἐκείνης τῆς τρελλῆς.

Καὶ τώρα τί θὰ γινόταν ; 'Η 'Ιβάνα βέβαια ἦταν μιὰ ὑπέροχη
ἐρωμένη, μιὰ ἰδεώδης γυναῖκα γιὰ ἔρωτα, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε γιὰ
σύζυγο δὲν ἔκανε. Στο Ρουμάνικο αἷμα της εἶχε τὸ μικρόβιο τοῦ
τυχοδιωκτισμοῦ καὶ τῆς ἀσυγκράτητης φιληθονίας κ' ἤξερα καλὰ
πὼς αὐτοῦ θὰ μπορούσε θανάσιμα νὰ μὲ ἀπατήσῃ μὲ τὸν πρῶτο
τυχόντα καλοφτιαγμένο νέο, φτάνει νὰ τῆς τύχαινε ἡ εὐκαιρία.

'Ηταν ἡ φύσις τῆς τέτοια. 'Ετσι λοιπὸν σκεπτόμουν ὅτι θάπρεπε
νὰ τὴν παντρευτῶ, νὰ τὴν ἔχω μαζί μου στο ἀπέραντο Παρίσι,
καὶ νὰ τὴν ἀφήνω μὴνες ὁλόκληρους μονάχη, ἀφοῦ ἡ δουλειά μου
ἀπαιτοῦσε συνεχὴ ταξίδια, τί νὰ σὰς πῶ, αὐτὴ ἡ ἐνωσις μ' ἐτρό-
μαζε. 'Αλλὰ πάλιν ἐκεῖ πού ἐφθασαν οἱ σχέσεις μας δὲ μπορούσε
νὰ ὑπάρχῃ ὅλλη λύσις. Στὰ σπλάχνα τῆς 'Ιβάνας μερα μὲ τὴν
μέρα μεγάλωνε μιὰ ὑπαρξις. Τὸ παιδί μὲς !...

Αὐτὰ συλλογιζόμενον τώρα πού στο διπλάνο γραφεῖο εἶχαν τὴν
τελευταία τυπικὴ συνέντευξή τους ὁ Μαρέσκο μὲ τὴ γυναῖκα του.
Καὶ τὸ πρόβλημα πού μὲ τυραννοῦσε ἔμεινε ἄλυτο : Νὰ τὴν ἐγκα-
ταλείψω ; Θὰ ἦταν ἀτίμια μου. Ἄλλως τε τὴν ἀγαποῦσα πολὺ.

Νὰ ἐξακολουθῆσω νὰ τὴν ἔχω φίλη μου ;
'Αλλὰ ὡς ποτε ; Ἀδριο θὰ γινόταν μη-
τέρα τοῦ παιδιοῦ μου.

'Εξαφνα ἡ λύσις ἦρθε τραγικὴ καὶ
ἀπροσδόκητη.

— Ἐνας κρότος πιστολιῶ ἀκούστηκε.
'Ετρεξα σὰν τρελλὸς στο γραφεῖο καὶ
βρήκα τὸ Μαρέσκο νὰ πλεῖ στο αἷμα του.

'Ο γεροντικὸς ἔρωτάς του ἦταν πιὸ
δυνατός ἀπ' τὸν δικό μου. Καὶ τὴν ὥρα
οὐ ἐγὼ ἔκανα τοὺς πρόστυχους ὑπόλο-

Κι' ὁ Μαρέσκο αὐτοκτόνησε.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Κ. Π.

Τύπος και ύπογραμμός κοσμητικής κυρίας, με το ανάλογο των τών τήρησιν όλων των κανόνων του «σαβουάρ-φάρ». Την διακρίνει μεγάλη συμπαιθητικότητα και ομιλία πολύ ελκυστική, είνε ἐτάκτως ευχάριστη και ε'ωμένως περιζήτητη παντού. 'Η φρουσιονομία της ἀκμονική, τὰ γαυρία—μπλέ μάλιστα της συνδυάζονται με την ἀσημένια κόμην την ὅποια τελευταίως ἐθυσίασεν εἰς τὸν βωμὸν τοῦ μονδερνισμού. Εἰς τις φιλικὰς δεξιότητες, τοῦ τόσον καλαισθητά διασκευασμένου σπιτιοῦ της, θαυμάζεται πάντοτε τὸ λίαν ἐλκεκτὸν κυλινδρὸν, ἡ πλούσιος τὴν ποσὶν, ἔργα φημισμένης «Μπαμπούσας» καὶ ἡ ὥς διὰ μαγείας περιτοίχτης τῶν κεκλημένων τῆς ἐλκεκτῆς κυρίας.

'Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ὥραιότατη χορευτικὴ δεξίωσις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Κωνσταντινίδῃ. Αἰθροῦται ἐκτάκτως καλαισθητά διασκευασμένοι. Βεράντες εὐρύχωροι, ὅπου εἶχαν τακτοποιηθῇ τραπέζια γιὰ κοῦμ—κάν καὶ μπριζ.

—'Ενα πελώριον χῶλλ μετὰ μεγάλα ἀγγελλὰ παρὰθύρα, ἐρηγίμενεν ὡς «τεροαίν» χοροῦ.

—Θαύμα εὐμορφίας καὶ κομψότητος ἡ Δις Α. Κωνσταντινίδῃ μετὰ τουαλέτῃ κατὰλευκὴν κρῆν ῥομαίν καὶ περιδέραιον τυρκοῦζ.

—Οἱ οἰκοδεσπόται ἐκτάκτως φιλόφρονες.

—'Εμφανίσαις ὥραιότατες, τουαλέττες πού τις διακρίνει τὸ «ἀπ—τοῦ—νταί» τῆς μόδας, μεταξὺ αὐτῶν ὥραιότερα, Δις Μερόκῃ ἐκτάκτως σὺν σιλουέτῃ μετὰ τουαλέτῃ θαυμασίᾳ μουσελίνα παστὲλ μετὰ πινῶ ἀπὸ μουσελίνα παστὲλ γαυρισμένη μετὰ μπροντερί «ἀγγελλὰς», κ. Τριανταφυλλίδῃ μετὰ μουσελίνα πράσινῃ, Δις Σκαρμαγὰ κομψὴν τουαλέτῃ ἀπὸ δαντέλλα ῥοζ, Δις Α. Γεωργιάδῃ «ἐμψυχον Σάξ» μετὰ τούλιν τουαλέτῃ μπῆς καὶ δαντέλλα οὐκισχυρή σὲ φόντο σὲ ῥοζ, Δις Καψαμπέλῃ χαριτωμένο Παριζιάνικον σύνολον μπλέ—νοῦί ζωρζέτ καὶ μαντῶ ὁμοιόχρωμον μετὰ γιαντὶ ἀπὸ ρενόρ γαυρία, Δις Δομεντίνῃ μετὰ κόκκινῃ μουσελίνα—πολὺ γοητευτικὴ φουσιονομία—κ. Ψάθῃ πολὺ εὐτορφή—μετὰ δαντέλλα ὁρ—τρεξ, Δις Ε. Εὐγενίδῃ, ἀσπρὴν τουαλέτῃ λευκὴ ἀπὸ τοῦλ καὶ δαντέλλα σὲ φόντο ῥοζ—λίαν διακοσμητικὴ ἐμφάνισις—Δις 'Αλεβιζάτου μὴ—ῥοζ ζωρζέτ.

—'Ο χορὸς παρατάθῃ μετὰ μὴλο ἀντραίν μέχρι μεσονυκτίου ὑπὸ τοῦς ἡχοῦς λαμπρὰ κατηρτισμένης ὀρχήστρας.

—Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐγένετο ἐναρξὶς τῶν σουαρέ ντὲ γκαλὰ τοῦ «Παριγιὸν Ρόζ» μ' ἓνα νύμερον παγκοσμίου φήμης.

—'Ενα νέον κομικὸν κέντρον Βριετὲ προσελκύει κατὰ βῆδον γνωστῇ, 'Αθηναϊκῆς συντροφικῇ, Ἀρχετὰ νύμερα εἰνε διασκεδαστικά.

—Στὴν 'Εκάλῃ φέτος ἀπαρτία, νέαι καὶ παλαιαὶ ἐπαύλεις καταλημμένοι. Αἱ περισσότεραι ἐκ τῶν ἐκεῖ παραθεριζουσῶν οἰκογένειαι ἔχουν ἡμέρας δεξιότητας, κατὰ τις ὅποιες παραλείπεται ἡ ῥουτίνα τοῦ χοροῦ. 'Ολίγισται ἐκ τῶν ἐκεῖ παραθεριζουσῶν προσελκύονται ἀπὸ τὴν πράσινῃ τράπεζᾳ τοῦ χαρτοπαγινίου.

Συχνὰ διοργανώνονται ἐκδρομαὶ καὶ ὑπὸ τὸ σελινόφως αἱ βεράντες τῶν ἐκεῖ ἐπαύλειων ἔχουν ἐξαιρετικὴν κίνησιν, ἄλλοι χορεύουν καὶ ἄλλοι ἀρκοῦνται σὲ ῥάουτ καὶ ῥομαντισμό.

—'Η Κηρσιωτὶς φέτος ὡς κυριώτερα ἀντραξὶν ἔχουν τὸ τάβλι καὶ παίζουν μετὰ ἐνθουσιασμοῦ μου ὁ Μαρέζο ἐπρόσφερε τὴν καρδιά του στὰ πόδια τῆς ἀγαπημένης του! Αὐτὴ τοῦ ἀρνήθηκε φυσικὰ καὶ ὁ Μαρέζο αὐτοκτόνησε!...

Μία βδομάδα πέρασε καὶ ἡ 'Ιβρίνα κ' ἐγὼ ἐχωρισταίκαμε γιὰ πάντα. 'Απ' τὸν τρόπο πού πήρεσαν εἶδε τὸν ἀνδρὰ τῆς νὰ σκοτώνεται μπροστὰ τῆς, ἀπέβαλε κ' ἔτσι δὲν ὑπῆρχε πιά μετὰξὺ μας ὁ δεσμός τοῦ παιδιοῦ. 'Αντιθέτως ὑπῆρχε τώρα τὸ αἷμα τοῦ Μιχρέσο πού μὰς ἐχώριζε κ' ἔκανε μαρτυρικὰς τις λίγες μέρες πού ἐξήσαμε ἀκόμη μαζί καὶ πού νὰ γυρῶν ἡ 'Ιβρίνα στὴν πατρίδα τῆς.

Σάκ Νορμάν

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

Τῆς Μαρσελίνης Ντεμπόρντ Βαλμὲρ

Στὴ γῆ: ὅπου οἱ ὄρες πένθημα σημαίνουν κλαῖν ὅλα, ἄχ! Θέ μου! κλαῖν καὶ δὲ σωπαίνονται...

τ' ὄργανο στὸ ναὸ τὸ σκοτεινὸν του, σὲ προσευχὴ ὁ πιστὸς λησμονημένος, στὶς ἀλυσίδες τοῦ ὁ φυλακισμένου καὶ τὸ μωρὸ στὴν κούνια μοναχὸ του.

Στὴ γῆς ὅπου οἱ ὄρες πένθημα σημαίνουν κλαῖν ὅλα ἄχ! Θέ μου! κλαῖν καὶ δὲ σωπαίνονται...

τὴ μέρα κλαίει ἡ καμπάνα ὀργισμένη πού θέ νὰ σβύσῃ ἀργὰ σὲ λίγην ὥρα καὶ τούτῃ ἡ καθιερμένη ἡ μαυροφόρα τί ἔχει νὰ κλάψῃ!... Ἀγάπῃ πεθαμένη.

Στὴ γῆς ὅπου οἱ ὄρες πένθημα σημαίνουν κλαῖν ὅλα ἄχ! Θέ μου! κλαῖν καὶ δὲ σωπαίνονται...

Δέεται πρὸς τ' ἀγγελοῦδια τὰ κομμένα τις θλιβερὰς βραδυὰς νὰ τὴν κομίσουν καὶ σ' ἄλλες σφαίρες θεῖες πού λαμπυρίζουν τὰ βλέματά της ἔχει καρφωμένα.

Στὴ γῆς ὅπου οἱ ὄρες πένθημα σημαίνουν κλαῖν ὅλα ἄχ! Θέ μου! κλαῖν καὶ δὲ σωπαίνονται...

Κι' ἀτάντησε ὁ οὐρανὸς ποῦχε βουρζώσει: «'Ὁ γῆς, ὁ πλάσι προέμενε τὴν ὥρα! Γιατὶ εἶτα σὲ καθέναν πού κλαίει τώρα πῶς ὅλα θὰ τὰ πάρῃ ὅσα ἔχει δώσει».

Στὴ γῆς ὅπου οἱ ὄρες πένθημα σημαίνουν κλαῖν ὅλα ἄχ! Θέ μου! κλαῖν καὶ δὲ σωπαίνονται...

Σηαίνετε, ὁ καμπάνες, στὸ δροσλὸν! 'Ὁ δάκρυ κλυτερὰ, σιγαλοῦντε! Καμπάνες τὴν ἡμέρα πού θρηνεῖτε! Μίτια ὡ ὡρφα πού κλαίτε τὴν ἀγάπῃ!

Στὴ γῆς ὅπου οἱ ὄρες πένθημα σημαίνουν κλαῖν ὅλα ἄχ! Θέ μου! κλαῖν καὶ δὲ σωπαίνονται...

Μετάφρ. Γ. Κοτζιούλα

~~~~~

σώδῃ φαντασιῶν.

—Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην πολὺκοσμοὶ καὶ ἐλκεκταὶ συναθροίσαις εἰς τὸ Π.β.γιὸν Ρόζ. Ἀρκετὰ μέλη τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, γνωστῆς 'Αθηναϊκῆς καλλονῆς, ἀρκετῆς χαριτωμένης «μπάκ φῆς» καὶ οἱ ὄλγοι περιζήτητοι χορευταί.

—'Υπὸ ἔκτοφ.ν τουαλετῶν ἡ ἀπαρτίτες ἐμπρομὲ κυριαρχοῦν, εὐχάριστη ἀντίδρασις ἀποτελοῦν μονοχρωμῆς ζωρζέτ σὲ ἀταλὰ χρώματα γαυρία, μπῆς, παστὲλ καὶ μπῆς.

—'Εξαιρετικὰ ὥραια ἡ ἐμφάνισις κομψῆς Παριζιάνας ἀπὸ ἀρχιθεῖσας ἀπὸ τὴν γεννέτερον τοῦ συρροῦ, σιλουέτῃ πολὺ ὑψηλὴ καὶ λεπτότατη, τουαλέτῃ θαυμασίᾳ μουσελίνα μπλοῦ—μπλά συνδυαμένη μετὰ μιντὸ ὁμοιόχρωμο γαυρισμένο μετὰ γαυρία ρενόρ, καπέλλο χαριτωμένο ἀπὸ ψῆθα, καὶ καστόρι γαυρία—ἀρζάν.

—Παρατηρεῖται ὅτι αἱ περισσότεραι κυρίες κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος προσέρχονται μετὰ τουαλετῆς ἔξωτες βραδυὰς ἁλῆς. Αἱ περὶ ἀποκλείονται καὶ δικαίως διότι εἰνε ἀκατάλληλοι γιὰ κλιμακίτι καὶ γιὰ ντάνσιγκ.

—'Αρκετοὶ κύριοι φέρουν σμόκιν, οἱ περισσότεροι ἀπογευματινὰ κουστούμια, ἀλλὰ θεῶνται καὶ ἀρκετὰ λινά.

—Εἰς τὸ χορευτικὸν τεροαίν θαυμάζεται ἡ φωφοροῦσα χάρις τῆς Δος Μίκας Σκουζὲ μετὰ κίονιν τουαλέτῃ, ἡ χαρματριτικὴ σιλουέτῃ τῆς Δος Νίας 'Ησάμ μετὰ ζωρζέτ κίτρινη, ἡ ἀκμονική χάρις τῆς Δος Μεταξά, ἡ ἐλκυστικὴ φουσιονομία τῆς Δος Α. Κωνσταντινίδῃ.

—Τὴν παρελθούσαν Τρίτην κομψὴ συνέντευξις εἰς τὸ Τροκαντερό.

—Δυὸ 'Αλεξινδριναὶ ἔχουν τὸ ρεκόρ τῆς κομψότητος καὶ τὸ ντύσιμόν τους διακρίνει φινέτσα σπανία. 'Η μία εἶνε ἡ κ. Ε. Μ. μετὰ τουαλέτῃ ἀπὸ λευκὴ καὶ μαύρη ζωρζέτ λευκὸ ψάθινον καπέλλο. Καὶ ἡ ἄλλη ἡ Δις Ε. Β. μετὰ τουαλέτῃ ὀνειρώδη δαντελλένια πού τὴν διέκοινε αἰθέριος συνδυασμός ῥοζ καὶ μπῆς λεπτῆς δαντέλλας.

'Η Μονταίν

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,"

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΔΕΚΤΗΝ

ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξὺ τῶν ἐλκεκτῶν περιεχομένων εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς: «Αἱ περιπέτειαι τῆς Δουζίσσης ντὲ Μτερρὺ», «'Ενας ἀπατεὼν Ποιητῆς», «Τὸ κλεισμένο σπίτι» γαλλικὸ διήγημα, «Τὸ θαῦμα», «'Η ἐλκεκτὴς τοῦ 'Ηλίου καὶ τῆς Σελήνης», «'Αλφειάδης ὁ 'Αθηναῖος», «'Ο Διάβολος καὶ τὸ οὖρο», «'Η νοσταλγία τοῦ χωριοῦ» ῥωσικὸ διήγημα, κ.λ.π.

'Επίσης ἡ συνέχεια τῆς πρωτότης κίμπανίας μας: «Ποῖος ἦταν ὁ πρῶτος σὲς 'Ερως»;